

Ongedierte in de pers

TELEGRAAF
(29 februari 1984)

Muizen zetten computer op tilt

door Henk de Koning

Dat ook muizen met hun tijd meegaan, bewijst een opmerkelijke computerstoring. Via een kabelgat drongen enkele muizen het inwendige van de bedrijfscomputer binnen. In deze wondere wereld van techniek begonnen de diertjes te werken aan permanente huisvesting gevolgd door een explosieve gezinsuitbreiding.

Tegen zoveel muizenissen ineens was het technische brein van de computer klaarblijkelijk toch niet opgewassen. Zij gaf dan ook prompt de geest. Twee monteurs hadden 14 uur nodig om de machine weer in orde te krijgen. Al die tijd lag het werk volledig stil. Een schade van zeker 10.000 gulden schat de directeur.

Handboek

De ongenode computermuizen bleken voor de bekleding van hun nest bergen papieren-snipers te hebben gebruikt. Daartoe knaagden de dieren het handboek voor de computer, dat zich ook in het inwendige bevond, volledig aan gort. Het snel groeiende muizen-gezinnetje veroorzaakte gisterochtend rond tien uur kortsluiting in hun hoogst geavanceerde woning doordat een van de muizen aan de chips begon te knagen.

„Bij elk gerucht zijn de dieren gevlogen, zodat we nu in de computer drie muizen vallen hebben gezet. Eén keer zo'n forse strop is meer dan genoeg.” Ook de leverancier van de computer staat perplex. „We hebben al zoveel computers geplaatst en natuurlijk schort er wel eens wat aan. Maar nog nooit zijn we te hulp geroepen bij een computer, uitgeteld door een muis.”

ALGEMEEN DAGBLAD
(3 december 1983)

Muizen

De eerste huismuizen in Schotland zijn ooit per boot gearriveerd met de Vikingen; zij zijn niet tijdens de laatste ijstijd, toen het zeeniveau veel lager was, komen aanwandelen, zei R. J. Berry al in 1964. Hij schijnt gelijk te hebben.

S. Davis van University College in Londen heeft achthonderd onderkaakjes van 65 soorten hedendaagse muizen, afkomstig van Schotse eilanden en het Britse vasteland, vergeleken. De muisjes van de eilanden waren veel gevarieerder dan die van het vasteland en dat betekent volgens de evolutieer dat zij nakomelingen zijn van een handvol stamhouders, en waar kwamen die vandaan? Vermoedelijk reisden zij in de negende en tiende eeuw op de Vikingschepen mee uit Scandinavië.

DIEREN (ARTIS BLIJDORP)
(januari/februari 1984)

Juwelwesp

Een aantal reageerbuisjes, een bergje papiersnipers en wat kakkerlakken. Ziedaar, de ingrediënten die men in Artis aan een fraai gekleurde **graafwesp** heeft gegeven en waarmee het insect zichzelf en de bezoekers wonderwel weet bezig te houden. De graafwesp is namelijk zodanig „geprogrammeerd” dat hij zich uitsluitend van kakkerlakken bedient als het gaat om de zorg voor nageslacht. Met een steek in het borstschild verdooft de graafwesp de kakkerlak en knipt een flink eind van de voelspriet af. Daarna sleept hij de gehavende prooi naar een schuilplaats die afsluitbaar moet zijn. Een glazen reageerbuisje voldoet aan die voorwaarde en maakt het tevens voor de bezoekers mogelijk het wespengedrag beter te observeren. Met veel duwen en trekken lukt het de wesp uiteindelijk om de willoze kakkerlak in het buisje te wurmen, waarna zij - het zijn alleen de wijfjes die dit doen - een eitje tegen het borstschild van haar slachtoffer plakt en tot slot het buisje van buitenaf potdicht afsluit met tientallen papiersnipers. Hiermee eindigt de zorg van de wesp voor het broedsel.

Na een dag of twee komt zo'n graafwespeitje uit en begint de larve zich aanvankelijk te voeden aan de buitenzijde van de gastheer. Later, na een paar vervellingen en met sterker ontwikkelde kaken, knaagt hij zich een gaatje in het pantser van de inmiddels bezweken kakkerlak en eet hem geheel leeg. In dit holle harnas kan de larve zich ongestoord verpoppen om tenslotte - na een maand kan hij al zover zijn - als een volwaardige graafwesp te voorschijn te komen. Metaalblauw van kleur met helderrode vlekken op de achterste vier ledematen ofwel een „juwelen op pootjes”. Gemiddeld verwerkt één wesp in z'n leven zo'n zeventig kakkerlakken en is dus een goede biologische bestrijder van dit „ongedierte”.

HET PAROOL
(29 november 1983)

Vuilniszakkenratten blijven liever binnen

Die Bescheurkalender houden we zelf.

Waar zijn toch die ratten, waar iedereen het over heeft nu de vuilnishopen in de straten van Amsterdam (en elders) almaar hoger worden, zo vroegen we ons vorige week donderdag in deze rubriek af. En we loofden de nieuwe Bescheurkalender uit voor de beste foto van tenminste twee ratten die zich ophielden bij een vuilnishoop.

Waar zijn die ratten dan, vragen wij ons ten tweede male af. Want wie zich ook meldde bij de burelen van *Uit Balans* — niemand met een foto van een vuilniszakkenrat. Zelfs niemand die geprobeerd had de zaak te flessen door een opgezette rat op een vuilniszak te posteren. Is een Bescheurkalender soms niet goed genoeg?

Henk Plenter van de Amsterdamse GGD voorspelde vrijdag dat de kans zeer klein was dat iemand er in zou slagen een zich aan het afval te goed doende rat te fotograferen. Maar er zijn ratten zat in Amsterdam, zei hij. De GGD krijgt aanzienlijk meer klachten over ratten dan gewoonlijk. En als we met Plenter meegaan naar een paar Amsterdamse markten zouden we de rattenplaag met eigen ogen kunnen aanschouwen. „Maar dan moet je er wel vroeg bij zijn, als het nog rustig op straat is”, voegde hij eraan toe.

Uit Balans offerde er een zéér vroege en zéér gure zondagochtend aan op om met de GGD-man op stap te gaan. Wij slopen, mèt fotograaf, over de Albert Cuypmarkt, de Dappermarkt en langs enkele metershoge vuilnishopen. Wij aanschouwden een ideaal decor voor een griezelfilm — klapperende ramen in winderige verlaten straten, waar de storm het vuil overheen zwiepte. Maar ratten? Nog geen staart.

Henk Plenter vermoedde dat ook ratten bij dit weer het liefst binnen blijven. Want ratten zijn er wel, hield hij uiteraard terecht staande, hij had de afgelopen weken tal van verhalen gehoord. Zoals van de visman op de Albert Cuyp die er midden op de dag een paar onder zijn kar doodsloeg.

We hebben één rat gezien, in een vuilbak van de GGD. Maar die was dood — door een GGD-man persoonlijk om het leven gebracht.

